

מתוק מדבש

כניסת השבת – 17.13
יציאת השבת – 18.21
רבנו תם (גז דקות זמניות) - 18.55
(אופק חדרה)

יום שישי בשעה 16.13 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)
'עזרנו חי פאתר קולף הלשון'

שבת קודש 15.30 - שיעור 16.30 – מנחה.
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
ברוכים הבאים בשבת ה'!

שנה עשירית - גיליון 386
פרשת ויקהל
שבת שקלים תשפ"ד

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א
שפת' הכנסת 'פית יוסף' ו'אפסת אחים' אפסת אולגה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

וכל חכם לב בכנס יבואו ויעשו את כל אשר ציווה ה' (לה', י')
מהי הגדרת אדם חכם?

מובא במשנה (אבות ד', א') איזהו חכם הלומד מכל אדם' ואומר ה'בעל שם טוב' זיע"א: 'החכמה הגדולה ביותר היא לא להיות חכם כלל, אלא לפעול ולעשות את כל אשר ציווה ה' בלא שום התחכמות כלל'.
וזה שאומר הפסוק 'וכל חכם לב בכנס' מיהו החכם האמתי? התשובה: אילו ש'בואו ויעשו את כל אשר ציווה ה' בלי שום התחכמות כלל. *מתוק מדבש!*

*****

ויבואו כל איש אשר נשאו לבו (לה', כא')

ויש לשאול: על מי מדברת התורה במילים 'כל איש אשר נשאו לבו'? אני הייתי בטוח שמדובר על התורמים, אבל הרמב"ן כותב: 'על החכמים העושים במלאכה... כי לא מצינו על המתנדבים נשיאות לב אבל יזכיר בהם נדיבות'. נשיאות לב שייכת לאדם שנותן משהו שקשה לו לתת או שאין לו אותו. ולכן על מי שתורם אפשר לכתוב 'נדבו לבו' אבל לא 'נשאו לבו'.

ולכן אומר הרמב"ן ש'נשאו לבו' מדבר על אותם החכמים 'העושים במלאכה', כי צריך לדעת שמדובר במלאכות עדינות, חרושת אבן, חרושת עץ, אבני שוהם, ואבני מילואים, כל הדברים האלה מצריכים ידע, מקצועיות וניסיון, וזה לא בא ביום אחד...

ולא רק שהם לא עברו שום קורס מקצועי, אלא הם באו ממצרים, אחרי שהידיים שלהם היו עסוקות בחומר ובלבנים, הסיכוי שאדם שעסק בדברים כאלו, ישב ויעשה עבודות עדינות, שואף לאפס...

אז איך הם הצליחו?

התשובה היא בשלוש מילים: 'אשר נשאו לבו' וכאשר יש את רצון הלב – הכל אפשרי!!!

ובעניין זה מסופר (מקשיבים לקולך) על הרב שך זצ"ל שביקש מאיזה יהודי להיכנס לעניין ציבורי כדי לזכות את הרבים, אותו אדם אמר לרב שך שהוא פוחד, כי זה נראה גדול עליו... שהרב יתן את זה לאנשים שיכולים לעשות את השליחות הזו.

אמר לו הרב שך משפט שמי שלוקח את המשפט הזה לחיים, החיים שלו יראו אחרת, זה משפט בן 8 מילים, שכל אדם הרוצה להצליח בחייו, חייב אותו בארגז הכלים שלו, והמשפט הוא:

לא מ' יפול צוה, אלא מ' יצוה יכול'

אם אתה תשב רגל על רגל ותחכה שיבואו ויאפשרו לך לפתוח ולהרים פרויקטים, אל תצפה לעשות שום דבר! רק כאשר אדם מחליט לקום ולעשות מעשה הוא מגלה כמה שבורה עולם מסייע לו מעל לדרך הטבע. *מתוק מדבש!*

וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה' (לה', ב')

בספר 'ברכי נפשי' מסופר (ע"פ 'לאור הנר') על אברך יקר שבכל ערב שבת היה משתדל לקבל את השבת בזמן, אבל כמו שאנו יודעים הזמן שלפני כניסת השבת הוא זמן מאוד לחוץ, ותמיד היו עיכובים שהביאו אותו ואת בני ביתו לכלל כעסים, מריבות וצעקות. וכך היו מוצאים את עצמם מוכנים רק אחרי כניסת השבת. הדבר כאב לו מאוד והוא התפלל על כך וזעק לקב"ה מקירות ליבו.

והנה, יום שישי אחד, האברך חוזר מהמקווה ורואה מעטפה מודבקת על דלת ביתו, על גבי המעטפה היה כתוב

'אנא? העני' אנה רוצה בלכתך...'

הוא פותח את המעטפה ומוצא שם דף קטן ובו כתוב משפט קצר: *'לעני' יקר! באקום שהאלכה תמתין לך המתן אתה לבואה fe האלכה.'*

הוא קורא את המשפט שוב ושוב והדברים נכנסים לו ללב ומתיישבים שם חזק.

הוא מראה את המכתב לאשתו והם מחליטים לשנות את התפיסה. הם מבינים שהשבת היא מלכה שמתארחת אצלם והם מחליטים לשנות את ההיערכות שלהם לבואה הם הכינו פלקט גדול: *'אנחנו צריכים להמתין לפת וללא שהיא תמתין לנו'* וכבר בתחילת השבוע תלו אותו במקום בולט. ואכן, כבר בשבת הבאה הם הצליחו לקבל את השבת לפני כניסתה מתוך רגיעה ושמחה.

והכל בזכות משפט קצר של שכן טוב! *מתוק מדבש!*

*****

ששת ימים תיעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש

שבת שבתון לה' (לה', ב')

מנהג ישראל הוא לברך 'שבע ברכות' לחתן ולכלה בתוך סעודה במשך שבעת ימי המשתה שלאחר החתונה.

אחד התנאים לשבע ברכות הוא שיהיו שניים שהם 'פנים חדשות' שלא שמעו את ברכות הנישואים בחופה, וכפי שמובא בשולחן ערוך (אבן העזר סב', ז'): 'אם היו האוכלים אחרים, ולא שמעו ברכת נישואין בשעת נישואין, מברכין בשבילם אחר ברכת המזון שבע ברכות כדרך שמברכין בשעת נישואין, והוא שיהיו עשרה, וחתן מן המנין'

ובעניין יום שבת כותב השו"ע בשם ה'יש אומרים' שאין צורך בפנים חדשות 'דשבת ויום טוב ראשון ושני הוי כפנים חדשות' והשאלה מדוע?

מסביר ה'שפת אמת' זיע"א: על הפסוק (לה', א') 'ויקהל משה' כותב בעל הטורים: 'כתיב לעיל 'כי קרן אור פניו' וסמך ליה פרשת שבת, לומר שאינו דומה קרון פנים של שבת לשאר ימים'

יוצא שבשבת יש לאדם קרון פנים מיוחד. וממילא כל שומר שבת הוא 'פנים חדשות' ולכן מברכים 'שבע ברכות' בשבת גם אם כולם שמעו את ברכות הנישואין. *מתוק מדבש!*

ובעניין 'דומה' מילתא דפדיונותא

אי אהר הולך כרחוק וצוק: 'מדינה על הפנים!
מדינה על הפנים!' שטר אהר נעמ אהר רץ לכיוון
'מה אמרת?' האיש צונה: 'על הפנים על מדינה'
השטר צוצר את האיש, ולקח אותו לתחת
המטרה. יום לאחרת, הבית המשפט, האיש אמר
לשטר: 'מה?! לא דיברתי ככה על המדינה שפלו!
דיברתי על מדינה אחרת! את המדינה שפלו אני אוהב!
אין צליה!!!' השטר כועס על השטר שפלו את זמנו
והאיש אדם חף מפשע. והוא אומר על השטר קנס
כספי שבו על ניצול סמכויותיו לרעה.
כשהם יוצאים מבית המשפט אמר השטר: 'תאיד, איך
זה שאתה מפנה את המדינה ואני ככה מקבל קנס?!'
צונה האיש: 'לא אמרתי לך? מדינה על הפנים 🤔🤔🤔'

רעיון וסיפור - "החצי הפלו" - חיזוק לשבת שקלים

**נפתח בחידה: מהו הדבר שקל פלוני דרס ואם נחצה
אותו הוא שקל פלוני פלוני?
התשובה = פרו-פלוני!!!**

(מה הקשר לפלוני? תקראו צד הסוף...)

זה יתנו... מחצית השקל בשקל הקודש... מחצית השקל תרומה לה' (מפטיר פרשת שקלים)

ויש לשאול: א. מדוע דווקא מחצית השקל ולא שקל שלם?
ב. המילים 'מחצית השקל' בפעם השנייה מיותרות?
מתרץ נפלא בעל ה'ייטב לב' זיע"א: **הקדמה:** מובא בגמרא (סוכה נב"ע"ב): 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו'. וכמו כן מובא (שבת קד"ע"א): 'הבא להיטהר מסייעין אותו'.
יוצא אם כן, שהאדם החוטא צריך כפרה, על זה שהוא לא **השתדל** להתגבר, כי את החצי השני של העבודה היה משלים הקב"ה.

ולכן מביאים **מחצית השקל**, לרמוז לאדם 'למה לא עשית את החצי שלך?' ולזה מוסיף הכתוב 'מחצית השקל תרומה לה'.
... דהיינו החצי השני של המלחמה הוא 'תרומה לה'.
וכך זה באמונה וביטחון, עלינו לדעת שכל הפעולות שאנו עושים כאן למטה נעשים אמנם על ידינו אבל גם הם נפעלים בהשגחה פרטית ע"פ רצון הבורא וכמו שאנו מברכים בכל בוקר 'המכין מצעדי גברי'.
וכך כותב בעל ה'דברי ישראל' זיע"א ('ויקרא' - הובא בקונטרס 'אמונה וביטחון'): 'כל המקרים שבעולם הכל הוא בהשגחה פרטית מן השמים... וכך גם עור הבהמה התלוי אצל מעבד העורות הוא בהשגחה פרטית מן השמים אשר העור של חיה זו יתלה על יתד קיר זו אצל האדם הזה'.

ובמקום אחר הוא כותב (בשלח): 'כשאדם מאמין שאין מקרה בעולם, רק הכל בהשגחה פרטית מן השמים, אפילו תנועה קלה ואפילו צעדי רגליו ספורים בהשגחה, כמו שאנו מברכים כל יום 'המכין מצעדי גברי'. וצריכים להאמין בזה מאוד שלא יהיה חלילה ברכה לבטלה... וע"י אמונה זו ניצול ממרה שחורה ועוגמת נפש... כי ע"י שמאמין ששום דבר בעולם אינו נעשה ע"י רצונו של אדם רק הכל בהשגחה פרטית ממילא לא יכעוס ולא יתקצף ולא יהרהר'.

והדברים הללו מרגיעים כל כך... בהמון מקרים אנשים אומרים לעצמם 'למה נהגתי כך?' 'למה לא עשיתי כך וכך?' וכך נופלים לעצבות חלילה. וצריך לדעת ולהפנים לא עשינו כלום!!! הכל מאת ה' יתברך!!!

ובעניין זה סיפור מדהים מבעל המעשה (ע"פ 'השגחה פרטית'):

עשר שנים שאני מתפלל בקביעות בבית כנסת קטן וחמים, לפני שנתיים נסגר מניין שהיה צמוד לבית הכנסת שלי וכך קיבלנו במתנה מתפללים נוספים למניין שלנו. אחד מהם היה יהודי ישיש שישב לידי... מפעם לפעם הוא מטעים אותי ממחשבותיו ומתולדות חייו רצופי האמונה הטהורה. מידי שבועיים שלושה מכבד הגבאי את אותו זקן לעלייה 'רגילה' לתורה (לא מפטיר) והנה, בשבת פרשת שמות (תשע"ט) בדיוק אז בלי כל הסבר, קרא הגבאי לזקן לעליית מפטיר שהיא כידוע עלייה שניתנת למי שיש לו אזכרה.
והנה, לאחר קריאת ההפטרה עורך הזקן לפתע השכבה לאמו ע"ה ומבקש ומהגבאי לעלות למוסף.
הגבאי אישר לו בשמחה אבל אז שאל אותו 'סליחה רבנו, זה היארצייט (יום האזכרה) של האמא?'
'כן' ענה הזקן.

'אם כך, מדוע כבודו לא ביקש והודיע לי? הייתי נותן לך בשמחה את עליית המפטיר ואת המוסף... ולמה כבודו סמך על נס שאולי יקרה?'

עונה לו הזקן בנינוחות 'תראה יקירי, **אני לא מבקש מעולם דבר מאנשים אלא רק מהקב"ה**... ביקשתי מהקב"ה שיתן לי את עליית המפטיר וכפי שאתה רואה אכן קיבלתי...
מה שהפליא אותי זה שאותו זקן לא ראה בכך נס, זה היה פשוט אצלו כמו כל מהלך החיים שלו בכל יום... הן כל דבר שהוא צריך הוא מסדר ישירות אצל הבוס הגדול הקב"ה סיבת הסיבות ועילת העילות...'

אחים יקרים! אמונה בה' מושכת לאדם ישועה, כי המילה 'אמונה' פירושה 'המשכה וגידול' כמו שנאמר על מרדכי 'יהי אומן את הדסה' 'אומן' פירוש גידל.

כאשר יהודי מאמין ובוטח בקב"ה בלבד ולא על שום כח בעולם, הוא 'מחייב' כביכול את הקב"ה להושיע אותו והובא בספר 'כתר שם טוב': 'וכבר נודע מה שכתב מרן הבעל שם טוב זיע"א שמי שיש לו מידת הביטחון על ה' יתברך, אפילו אם נגזר עליו כמה גזירות רעות (רה"ל) אי אפשר למידת הדין לשלוט עליו והוא בדוק...'
פרשת 'מחצית השקל' מלמדת אותנו כי כל מה שאנו עושים ופועלים זה רק 'חצי' והשלמת החצי השני נעשית ע"י הבורא יתברך.

וכמו שחצי פרו-פר שוקל טון ופרפר שלם שני גרם, כך מי שרואה את התמונה השלימה ומאמין שעל התוצאה הסופית של הדברים אחראי רק הבורא יתברך, אדם כזה חי ברגיעה ולא 'סוחב' משקל כבד של דאגות ובנוסף יזכה ונזכה כולנו לישועות גדולות, אמן!

ה' יצננו, אנן! גמט פלו ומהרקי!

לע"נ: אבי מורי ממוס בן גזרה ז"ל ואמי מורתני גיטה בת מנטה ז"ל
מו"ר הרב דוד משה בן נעיה זצ"ל (ז' אדר) / מו"ר חמי עמרם בן רחל ז"ל
יעקב בן רבקה ז"ל / תמר בת מוזל ז"ל / מימון טפירו בן מוזל טוב ז"ל
רחל (רשל) בת נעיה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחה: מכלוף מיכאל בן לואיז - רפו"ש / דקל מלכה - להצלחה
עופרי בת רחל - להצלחה / סוזן בת ימנה - רפו"ש
דוריאן הודיה בת נעמי ונועם חן בת שולה - רפואה שלימה
אורי ישראל - רפו"ש / אהרון בן מסעודה - רפו"ש